

Arrest

nr. 218 805 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. CAMPO
Louis Schmidtlaan 56
1040 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. CAMPO en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

*"Mijnheer,
naam: A.
voornaam: P.
geboortedatum: 01/01/1990
geboorteplaats: Khoshgombad
nationaliteit: Afghanistan*

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot liet grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 27/04/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 26/09/2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 27/09/2012 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 25/10/2012 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 22/08/2018.

Op 15/07/2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens uw deelname aan activiteiten van mensensmokkel met als verzwarende omstandigheid dat dit plaatsvond binnen het kader van een criminele organisatie.

Dientengevolge werd door de DVZ op 11/12/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 12/02/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens u een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

Op 02/03/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 05/03/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf pleegde in de zin van artikel 55/4, § 1, c, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde tot slot dat er in Jalalabad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 05/04/2018 diende u een schorsend beroep in tegen deze intrekking van het CGVS. Op 05/09/2018 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Bijgevolg werd deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief. Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen. U werd op 26/09/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ op 10/10/2018 via e-mail een ingevulde vragenlijst inclusief enkele bijlagen. Op 15/10/2018 ontving de DVZ eveneens een aangetekend schrijven waarbij u andermaal de door u ingevulde vragenlijst bezorgde, inclusief extra bijlagen. De DVZ houdt met al deze elementen, en de reeds in uw administratief dossier aanwezige elementen, rekening bij het nemen van deze beslissingen. Bij het nemen van de beslissingen, tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van

artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. U verklaarde in de voormelde vragenlijst het Rijk op 26/04/2012 te zijn binnengekomen. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde in de vragenlijst geen diploma te hebben behaald, maar wel gedurende 6 maanden een taalcursus Frans te hebben gevolgd. We merken dienaangaande op dat u hiervan geen bewijs aanleverde en het derhalve een blote verklaring betreft. Derhalve zijn we niet in het bezit van een attest waaruit blijkt dat u ondertussen één van de drie officiële landstalen machtig bent. U legde wel een brief voor van iemand die verklaarde dat u een goede vriend bent, dat u zoveel mogelijk als hen probeert te leven, dat u al vlot Frans spreekt en ook probeert Nederlands te leren, dat u een grote vriendenkring heeft, u uw leven hier heeft opgebouwd en graag in België wil blijven. Daarnaast verklaarde u een voltijdse arbeidsovereenkomst te hebben en tewerkgesteld te zijn in een carwash. Om uw tewerkstelling in België te staven, legde u diverse documenten voor, zoals een arbeidsovereenkomst d.d. 28/03/2017, een arbeidskaart en verschillende financiële documenten zoals loonfiches voor de periode 2016 tot en met 2018. We merken op dat het loutere feit dat u verklaarde een taalcursus Frans te hebben gevolgd en reeds enkele jaren tewerkgesteld te zijn in België op zich niet volstaat om te spreken van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Deze pogingen u in de Belgische samenleving te integreren, nemen niet weg dat u in België door de Correctionele Rechtbank te Brussel op 15/07/2015 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor feiten van mensensmokkel met als verzwarende omstandigheid dat deze activiteiten zich afspeelden binnen het kader van een criminele organisatie. Dit klemmt ons inziens des te meer daar u, terwijl u misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, zelf een internationale beschermingsstatus genoot. Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben, noch een duurzame relatie of minderjarige kinderen binnen of buiten België te hebben. U gaf aan dat uw enige familieleden, zijnde uw moeder en zus, zich in Afghanistan bevinden. Bijgevolg staat vast dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een familie- of gezinsleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen. Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde - gevraagd naar ziektes die u belemmeren te reizen of naar uw herkomst land terug te keren - geen ziekte te hebben. Derhalve zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan. Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Dienaangaande merken we op dat het CGVS oordeelde dat u naliet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“Tegenpartij dient bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de verenigbaarheid te toetsen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De tegenpartij is echter niet overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van het risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst, in casu Afghanistan, wanneer hij in zijn beslissing oordeelde als volgt;

‘Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Dienaangaande merken we op dat het CGVS oordeelde dat u naliel het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.’

Tegenpartij baseert zich ten onrechte enkel op het advies van het CGVS dat meent dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan, zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier zoals die hieronder apart worden besproken.

De Raad van State oordeelde in het in arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 dat het DVZ een mogelijke schending van artikel 3 EVRM moet toetsen op het moment dat hij een uitwijzingsbevel neemt, en geen bevel om het grondgebied te verlaten mag nemen als de uitvoering van het bevel in strijd is met artikel 3 EVRM.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgt de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt. De eenheid in rechtspraak verplicht DVZ nu zijn praktijk en de motivering van de uitwijzingsbevelen aan te passen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM oordeelde in hetzelfde arrest dat alvorens een beslissing tot uitwijzing te nemen, de bevoegde instanties een serieus en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten doorvoeren om te vermijden dat de persoon zou worden blootgesteld aan een behandeling die verboden is onder artikel 3 EVRM. De bevoegde instantie dient daarom over te gaan tot een onderzoek naar de grond van de zaak. "[...] any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appréciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and , afford proper réparation. " (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 387).

Het EHRM heeft verder reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM oordeelde eveneens dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de tegenpartij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De tegenpartij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het behoorde daarom aan tegenpartij om verder grondig onderzoek te voeren.

In casu heeft tegenpartij zich tevreden gesteld met het aangeven dat het CGVS geen gewag heeft gemaakt van enige onverenigbaarheid met het artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dienaangaande meende Uw Raad in het arrest 208 660 van 3 september 2018 het volgende:

"De Raad verwijst in dezen naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikelen 48/3 en 48/4 het volgende wordt gesteld:

'Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling.' (RvS arr. Nr. 234 824 van 24 mei 2016).

Het voormelde advies versteekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhevige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar" (RvV arr. Nr. 208 660 van 3 september 2018 §3.6)
Het onderzoek naar de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met het artikel 3 EVRM dient daarom door tegenpartij worden gedaan op een omstandige en individuele wijze op het moment van het nemen van de beslissing, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Tegenpartij schendt hierbij zijn verplichtingen met betrekking tot de beginselen behoorlijk bestuur, en meer bepaald de materiële en formele motiveringsplicht, zoals onder andere voorzien in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.

Tegenpartij heeft geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier, waaronder de verwestering van verzoeker en de specifieke situatie in de regio van herkomst.

Door simpelweg te verwijzen naar het advies van het CGVS ziet tegenpartij de problemen over het hoofd die verzoeker te wachten staan bij een terugkeer door zijn langdurig verblijf in het Westen.

Verzoeker is geboren in het jaar 1990, en ontvluchtte zijn dorp in Afghanistan in het jaar 2011. Verzoeker kwam na een reis van 8 tot 9 maanden aan in België, waar hij in 2012 als jongvolwassene internationale bescherming kreeg.

Ondertussen verblijft verzoeker al meer dan zes jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied, en heeft hij hier het centrum van zijn belangen gevestigd.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor bij het CGVS aan dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat hij volledig verwesterd is na jarenlang in België te hebben gewoond en opgegroeid en hier zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker haalde onder meer aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees heeft voor vervolging, onder meer door zijn verwestering (zie verhoor CGVS p. 6). Voorts voerde verzoeker aan dat hij zich niet meer kan aanpassen aan de Afghaanse samenleving doordat hij het gewoon is om hier te wonen (zie CGVS p. 11).

Verzoeker is gedurende al de jaren dat hij in België verbleven heeft sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn aangepast aan de Westerse denkwijze, en hij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur.

Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien lopen personen die terugkeren en 'besmet' zijn geraakt door het Westen, groot risico in Afghanistan

Het gaat er hierbij niet zover over de vraag of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar vooral hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met het risico dat ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uittheemsheid', of verwestering bekeken te worden.

Verskillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer. In een zeer recent rapport stelt EASO hierover (stuk 2) :

"Sources describe the fears claimed by Afghans returning back from the West are related to général insecurity (959), or in some cases, due to their identity (960), fear of the original threat (961), or fear of being targeted by the Taliban as 'un-Islamic ' (962). Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies

(963). Other sources give the view that returned youth are vulnérable to recruitment to armed groups (964). In 2015, two research studies on réintégration of returnees to Afghanistan found that returnees' fear of the security situation stopped them from leaving home to search for employment (965), though respectively, one study described it as a 'larger ' proportion of those studied (966), while in the other study, it was 5 of 19 participants (26%)(967).

[...] Kidnapping for ransom and extortion have become an increasingly widespread form of criminality in major cities in Afghanistan in recent years (1013). Afghans returning from the West are frequently perceived by others to be a source of funds, or wealthy after having spent time abroad (1014) and returnees fear being kidnapped for ransom for this reason (1015), or that their children will be abducted for extortion (1016). The Australian government states in a 2015 report that there are 'occasional reports' of alleged kidnapping after return (1017). In a similar characterisation, a research project on return migration from Europe to Afghanistan by scholars Ceri Oeppen and Nassim Majidi, published in 2015, found that a 'small minority [of Afghan returnees from Europe in the study] faced specific threats ' after coming back to Afghanistan, usually from violent demands for money (1018). In 2015, an article about returned Afghans from the UK gave the example of a man who was beaten and held for ransom and extorted by criminals, but managed to escape (1019). Dr. Schuster indicated that she knew of three cases where returned Afghans were threatened or beaten up on the basis of their perceived wealth (1020).

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden, zoals verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van kidnapping.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013):

"In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives: "They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee — Habib — returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side ". (Najib, 22) "

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) Déportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnie and Migration Studies, 41:4, 635-652):

"The stigma of *déportation* is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal conséquences. [...] The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. *Déportation* exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder.. "

In de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 (stuk 3) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.²⁵⁵ There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.²⁵⁶ Individuals who fall under other profiles, such as profile I.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

En in de voetnoten staat te lezen:

"²⁵⁵ Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community.

Bureau of Investigative Journalism, *From Kent to Kabul: The Former Asylum Seeking Children Sent Back* 2015, <http://labs.thebureauinvestigates.com/from-kent-to-kabul/>. See also BBC, *The Young People Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://www.bbc.com/news/ma2azine-33524193>.

²⁵⁶ An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone. *The Saturday Paper*, *Taliban Tortures Abbott Government Deportee*, 4

October 2014, <https://www.thesaturdaypaper.com.au/news/politics/2014/10/04/taliban-tortures-abbott-20vernementdeportee/l4123448001068>. An Afghan-Australian man travelling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner. *The Guardian*, *Sayed Habib Musawi 'Tortured, Killed by Taliban Because He Was Australian'*, 30 September 2014, <http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/saved-habib-musawi-tortured-killed-by-taliban> "

Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Expériences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, van april 2016 (stuk 4), waaruit het volgende blijkt:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries " (RI 7, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan. " (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what *déportation* means. They would kill me on the spot calling me infidel and spy " (R25, ILD). A fourth

young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...] He told me I can't stay here, I will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar - between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (RI5, ILD)"

Tegenpartij hield echter nergens rekening met het feit dat verzoeker volgens de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR over een risicoprofiel beschikt door zijn jarenlange verblijf in Europa.

Ten slotte bevestigt een recent rapport van Asylas van augustus 2017 (stuk 5) alle hierboven aangehaalde problemen waarmee terugkeerders te kampen hebben, en wijst het rapport nog specifiek op het verhoogde risico op rekrutering door gewapende groepen:

"Abdul Ghafoor from AMASO explains in an interview with Asylas on 28 May 2017 the state's attitude towards returnees and highlights the difficulties returnees face, especially for those who have never lived in Afghanistan.

"In Ministries, I have cases where returnees have been mistreated, because they don't have lots of option, so what they do is they go to the ministries and find answers, what should I do here? I don't have Tazkira? So they have lots of questions. The [police] are also not very friendly with those returnees, because some of them have never been to Afghanistan, they are setting foot in Afghanistan for the first time, so the problem is they don't know much about Afghanistan. There have been lots of cases like the boys have been stopped and asked of the way they look they look different, and they have been asked for their Tazkiras. When they haven't had Tazkiras they have been in trouble, and even they have been in the police station for a day or two of questioning. They have to give bribe to police to let them go. There are not immigration officials, so we can refer it to the ministries, because that is where everything is.

Dr. Anicée Van Engeland explains in her written response to Asylas on 11 June 2017 that state authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors.

"Institutions are overwhelmed with returnees and mass returns undermine the attempts at stabilizing a fragile country. As a result, the Afghan government has tried to prevent or slow down repatriations. Yet, the country has been compelled into taking back the returnees: the EU but also Iran and Pakistan have negotiated humanitarian aid and financial support in exchange for Afghanistan's compliance in the matter. The outcome is a feeling of resentment from the part of the State authorities towards returnees. I have noted during my interviews with Afghans and during my work done as an expert witness that young male returnees are a financial burden for the State: they are often isolated from their family or community, have sold everything to travel, and come back as vulnerable individuals in need in a system that cannot provide assistance. These returnees are unable to contribute to a weakened economy and add up to an already strained labour market; the State would rather have them abroad, sending remittances back home. State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect contribution to drug and violence. There is therefore very little sympathy for returnees. It is often expressed through rudeness and insults from authorities, but also an unwillingness to address returnees' claims or requests. I have heard of insults at the Afghan embassy where officials were very slow to issue relevant documents. This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Afghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the arrival of a young male returnee if armed non-state actors began to fight to recruit him." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017) "

"Refugee Support Network team member, Bryony Norman, in 2014 conducted interviews with young people who had spent their formative years in the UK's care system before being forcibly removed to Afghanistan on turning 18. In the blog post, she shares three key challenges³ that these young people face on return.

"3. Not being 'known ' Being 'known ' and accepted are important qualities for any young people, regardless of where they are. But being 'known ' in the context of forced return to Afghanistan is not just a confidence boost or about making friends and people 'liking you'. Rather, it can mean safety and security in a volatile environment wracked with instability and distrust. Being 'known' can provide a relatively safe place to stay, or support in trying to re-build a life that has been shattered following the forced removal from your home in the UK. Being 'unknown' or 'distrusted' within the current situation in Afghanistan, as I saw, creates a lack of safety and security, acute loneliness, Depression, and hinders opportunities to progress and develop to one's full potential. "I feel like it [my life in the UK] was all a dream. But now I have woken up. No one told me I was a foreigner when I was in the UK; I was just like any other English person. But when I came to Afghanistan they told me I was foreign to them. They told me "I don't know you". It was very painful and heart-breaking for me. " (Mohammed) [...] Even for those I interviewed who had been able to reconnect with family members upon their return, their experience denoted that it had been far from 'easy ': "I was from this province originally, but it is eight years that I have been out of the community; out of the public there. When I was here before, it was completely different: different people even. Now that I have come back, it is all new people... There is a lot of pressure on my brother now that I have been living with him sometimes. It is the same pressure that comes on me. If he goes out, for example to work on the land, a lot of people and the commanders, they ask him questions about me. We have had some problems with local commanders before. They say, "Why is he living with you? He ran away and now he came back". My brother says, "He is my brother. He lives with me. I will not hand him over... People there assume that if you are coming to Afghanistan from a foreign country, you must be rich. So they think to kidnap you. " (Mohammed) "

"A September 2016 article written by Nassim Majidi and Laurence Hart from the Migration Policy Practice journal describes how the concept of stigma and "contamination " in the West applies to the experiences of deported Afghans.

"The shame of failure and the perceptions of "contamination" in the West are clear among those forced to return from the West, as analysed in an article published in the Journal of Ethnic and Migration Studies (Schuster and Majidi, 2015). The concept of stigma and contamination applies to the experiences of deported Afghans. This is particularly true for deportees from Europe who fall on the margins of their society: they are looked at differently and treated differently. A recent study on urban displaced youth (Samuel Hall, 2016a) goes a step further and shows the mental health needs among all youth, and specifically among deportees. According to the Health Index developed for this study, deportees remain more than 50 per cent more likely to be deprived from basic access to health care and have fewer socioeconomic ties to the local communities than other returnees. The difficulties of deportees upon return go beyond the economic and financial aspects, to include the importance of stigma, contamination and rejection upon return. The biggest impediment remains the lack of attractiveness and of suitability of the assistance packages to the profiles of these deportees. " [p. 39] (Source: Majidi, N. and Hart, L. Return and réintégration to Afghanistan: Policy implications ■. Migration Policy Practice, June-September 2016) "

"In email correspondence with Asylos, Tim Foxley described the risk of being perceived as 'Westernised' in Afghanistan and cited two examples of Taliban violence against 'Westernised' Afghans.

"There are several examples of persecution by insurgent groups based on chance encounters. A report from September 2014 highlighted the fate of an Afghan returning to Afghanistan after some years away, seen as a "Westerner" and dragged off a bus at a Taliban checkpoint. He was the only person on the bus this happened to. He was beaten, tortured and executed. In October 2014, a member of the Hazara ethnic group was captured and tortured by the Taliban after he had been returned to Afghanistan following an asylum bid in Australia. " (Source: Email correspondence with Tim Foxley, 22 June 2017) "

"In an interview with Asylos in 2016, Shoaib Sharifi, an Independent Afghan documentary filmmaker and journalist described the stigma and suspicion that returnees carry after having been sent back from being in the West.

"People who spend time in the West and their opinions and beliefs change, the way they express themselves, the opinions are different, they may have been targeted for their way of thinking, practices,

their way of wearing clothes, or people convert or become atheist. Or when they went to the West sometimes they are called spies. Only when someone continues that way of their lifestyle it can be a problem. If people know they are deported, there is rather little sympathy for these people, as they are left with nothing, as they spent so much to go. Until they start practicing a Western lifestyle in that area or village, then there are problems and groups may start hating you. I do not know of anyone being targeted especially because of returning only. " (Source: Asyllos Interview with Shoaib Sharifi, 23 April 2016)

"A Policy Brief, part of the project 'Possibilités and Realities of Return Migration ' (PREMIG), a large-scale research project led by PRIO (Peace Research Institute Oslo) that explores return migration from Norway and the United Kingdom, explores the possibilities for Afghans to actually and effectively reintegrate after assisted return from Europe.

"Firstly, a small minority had faced specific threats after returning, usually in the form of violent demands for money, perhaps - as one interviewee suggested - because people who had been in Europe were assumed to be wealthy, although in reality most had returned with little or no savings. Another assumption returnees faced was that they had become 'westernised' or 'anti-Islamic' in Europe. One was even threatened that he had to give money to an insurgency group to prove his nonwestern credentials. For a larger proportion, it was fear of (rather than direct) violence, that was affecting them, resulting in being unable to leave the house and gain employment. Some moved regularly from family member to family member - partly to avoid outstaying hospitality but also for security reasons and to avoid 'settling in ', which would disrupt plans to re-migrate. Secondly, un/underemployment was a major problem. " (p. 3) (Source: Oeppen, C. and Majidi, N., Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?, Peace Research Institute Oslo (PRIO), 22 May 2015) "

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asyllos on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West, explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad". citing changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality.

"Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values: some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto. making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death. These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient makes it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad. these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the more difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, goes out and grows up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example. Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules. Return within an individual community is therefore complex. Relocation proves even more complex as the returnee will have to re-enter a society with rituals it has forgotten about and will have also to adapt to local mores, as each province of Afghanistan is different. " (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017) "

"Dr Anicée Van Engeland further explains that many returnees face a hostile welcome from their families and community, and that in general public opinion is not favorable to helping returnees as they believe that there are other more important domestic issues.

"Public opinion is not favourable to helping returnees. Afghans believe that the government is not doing enough to support the economy, protect the population from armed non-state actors, promote education, and encourage women to work and other issues. There is, as a result, little empathy for returnees as people would rather see funding allocated to major domestic issues rather than to those who tried to leave the country. This explains why the State and local institutions have done so little to assist returnees: it is not a popular move.

I have witnessed many cases where returnees have found themselves without protection against family members and society. For example, upon return, some young men have claimed their right over a land or a house, only to be faced with stern opposition by the rest of the family or the community. Local institutions will tend to either refuse to referee the matter or will side with the family, clearly breaking the law. The jirga would also side with the family, leaving the young man without a land. The rationale is that the individual left and abandoned his goods to others. Jirga in non-urban areas can be very unfair towards returnees and I have seen many cases where the individual lost against the community. This context explains any attempt at land redistribution upon arrival of returnees has have

been met with anger by the locals. In other cases, young men have come back to a community that was angry at them for different reasons (elopement with a local girl, losing cattle, refusing to comply with a jirga order to join the Taliban, giving information to NATO...). In such circumstances, local authorities will not protect the returnees as they have little interest in doing so: the returnee has alienated the family or a community and helping him would come down to taking sides with the weakest link.

Many of these young men come back with debts and with nothing in their pockets: a return within the family or the community is therefore impossible as it would shame everyone, the returnee included. Some locals also believe that the returnee is hiding his good luck, and young men are often mistreated, kidnapped or ransomed. There are reports of returnees being abducted in the grounds that he must have come back rich; the family is then bribed and some have to sell everything they have left to rescue the returnee. This shows that reintegrating a returnee back into a home is risky: the returnee is firstly seen as a failure and there is resentment as the family has sold everything for the individual to go abroad and be successful. Then, the community could be scared of having him in their midst: the returnee could draw unwanted attention from local warlords or armed non-state actors. This is applicable when a returnee is relocated. Very few communities welcome a returnee for fear of his past: is he a criminal? Did he leave to avoid the Taliban? Did he hurt a girl? In communities that are tight-knit, a stranger is never welcomed; a stranger who has spent time abroad and whose records cannot be checked is scary. "

. "Dr Anicée Van Engeland further elaborates in more detail about returnees' relationship with their families when they are returned to Afghanistan.

"For many, a returnee brings shame: families who sent a young man abroad expect success and remittances. This is why families sacrifice everything they have - houses, lands, cattle - for one member of the family, usually a young man, to go abroad and provide for everyone. By doing so, I have seen fathers taking the risks of having to sell his daughter into slavery if the son sent abroad didn't succeed. A return is therefore equivalent to failure. There is little compassion for the hardship these young men have encountered, and no understanding for their fears or anxiety. This adds up to their stress: not only are these returnees often traumatized, they cannot share their stories with their family, friends and community.

Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion.

This is why many young men don't return back home: they know they are not welcome. ' They prefer living in slums or be homeless than face disapproval. This is also what feeds the revolving-door scenario: I met young men who were at their third attempt, and swore they would come again as they had nowhere to go [...]

A survey found out that 72% of young Afghans have witnessed the loss of a family member. Families and communities are often torn apart for ethnic, political and war reasons. It is therefore not uncommon to find Afghans who have severed ties with their families and communities, or have been separated, willingly or not, and find themselves without any support. Returnees fall under this category: a documentary demonstrates that returnees, whether they suffer from mental health issues or not, are isolated and tend to become homeless: it is almost impossible for them to go back where they lived as returning would be a death sentence. Most asylum-seekers we interviewed during our UNHCR survey explained they would never go back home to their family if deported: they all stated they would attempt the journey again rather than go back to their family and communities. Part of the issue is the danger they would face when going home. Another issue lies with honour: families and communities made a lot

of sacrifices for these asylumseekers to leave the country. It makes it impossible for an individual to go back home without being successful. Such conception of honour might be difficult for us to apprehend but they explain why many returned Afghans end up being homeless or commit suicide. Those who have mental health problems face a double punishment: not only are they lonely, they also suffer from mental health disorders that will impact their interaction with others: there is a stigma associated with mental health problems.

Dr Anicée Van Engeland also describes how young returnees to Kabul are prone to recruitment by non-state actors.

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas: they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non-state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable. In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group. " (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)

Recent vernietigde Uw Raad een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden. " (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering, ... als gevolg.

Door het feit dat verzoeker als jongvolwassene Afghanistan heeft verlaten in het jaar 2011 en al jarenlang in het Westen verblijft, loopt verzoeker volgens de gezaghebbende bronnen die hierboven werden aangehaald een verhoogd risico op:

Gedwongen rekrutering door niet-statelijke gewapende groepen zoals de Taliban of IS;

Kidnapping tegen losgeld omdat hij beschouwd wordt als een vermogend persoon;

Uitsluiting, discriminatie en geweld omdat hij door zijn familie, burens, de autoriteiten, de maatschappij in het algemeen en gewapende groepen als zijnde verwesterd, een spion of on-islamitisch zal worden beschouwd.

Cumulatief beoordeeld maken deze zaken dat verzoeker in een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Tegenpartij deed geen enkel onderzoek naar het risico op een schending van 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan, hoewel verzoeker zijn vrees om als een spion te worden beschouwd door zijn verblijf in het Westen, en om gekidnapped te worden omdat hij door zijn verblijf in het Westen als zijnde rijk wordt beschouwd, expliciet heeft ingeroepen (zie verhoor CGVS p. 6).

Tegenpartij hield niet voldoende rekening met het risicoprofiel van verzoeker, die als jongvolwassene naar Europa kwam, en na zijn jarenlange verblijf in België het risico loopt om als zijnde 'Verwesterd' te worden beschouwd door de traditionele Afghaanse maatschappij.

In casu heeft tegenpartij de op haar rustende bewijslast niet vervuld, waardoor zij de bovenvermelde wettelijke bepalingen schendt.

De motieven in de bestreden beslissing kunnen de verwijderingsmaatregel niet schragen, waardoor tegenpartij eveneens de motiveringsplicht schendt.

Bovendien blijkt uit het bovenstaande dat tegenpartij te kort door de bocht ging en geen zorgvuldig onderzoek voerde op verschillende vlakken. De beslissing werd niet zorgvuldig voorbereid en tegenpartij schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht.

Ten slotte, het feit dat tegenpartij in 2012 een subsidiaire beschermingsstatus kreeg, vormt een vermoeden dat er mogelijks risico is op mensonterende behandeling of vormen van foltering in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Tegenpartij heeft dus een grote verantwoordelijkheid om een diepgaand onderzoek te doen alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen, hetgeen niet gebeurde.

Het CGVS oordeelde op 26 september 2012 dat verzoeker een subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend voor de volgende redenen:

"Anderzijds verwijst het CGVS naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in de provincie Nangarhar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon of burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2c Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in de provincie Nangarhar, de status van subsidiaire bescherming toegekend. "

Tegenpartij diende minstens grondig onderzoek te voeren naar de specifieke situatie in de regio Nangarhar en Jalalabad, eens temeer gezien verschillende objectieve rapporten getuigen van groeiend geweld in de regio:

"OCHA 's 2018 Humanitarian Needs Overview ranks Kabul among the 10 provinces (out of a total of 34 provinces) that are "the most conflict-affected" .27 In addition, the Humanitarian Needs Overview notes that "needs are particularly pronounced in large urban centres, including Kabul and Jalalabad City, where both IDP and returnee populations have congregated in search of income and livelihoods opportunities as well as access to basic and essential services. Humanitarian needs in these two provinces comprise 42 percent of all those relating to internal displacement and cross-border influxes." OCHA, Afghanistan: 2018 Humanitarian Needs Overview, 1 December 2017, <http://www.refworld.org/docid/5b0678957.html>, p. 18.

18

"AGEs also continued conducting attacks in other public places, including places of worship, voting registration centres, crowded markets, mosques, civilian government offices, social gatherings such as weddings and funerals, gatherings of tribal elders, religious leaders and worshippers, in violation of international humanitarian law. 106 In 2017, 37 attacks against places and people of worship resulted in 499 civilian casualties (202 deaths and 297 injured), which marked a 32 per cent increase in overall civilian casualties from such attacks compared to 2016 (double the number of deaths, and three times as many attacks). 107 UNAMA has also expressed concern regarding election-related violence in 2018, with AGEs targeting civilians and civilian sites. " <https://www.rferl.org/a/afghanistan-ialalabad-blast-elders-killed/2905Q66Q.html> The Guardian, "Isis Claims Attack on Save the Children Office in Afghanistan, 24 January 2018", <https://www.theguardian.com/world/2018/jan/24/explosionattack-save-the-children-office-ialalabad-afghanistan>

"In January 2018 Save the Children temporarily suspended its programmes in Afghanistan following an attack by Islamic State militants on its offices in Jalalabad in which three staff members and one soldiers were killed". BBC, Afghanistan Attack: Save the Children Suspends Programmes, 24 January 2018, <http://www.bbc.com/news/world-asia-42808342> .

"In 2017 the ICRC downsized its operations in Afghanistan due to the security threats to its staff " Al Jazeera, Red Cross 'Drastically Reduces' Presence in Afghanistan, 9 October 2017,

<https://www.aliazeera.com/news/2Q17/10/red-cross-drastrically-reduces-171009113546225.html>.

présencé-afghanistan-

"On 1 July 2018, a suicide bombing in Jalalabad claimed by Islamic State reportedly killed 19 people and injured 20 others" BBC, Afghanistan Blast: Sikhs Among 19 Dead in Jalalabad Suicide Attack, 1 July 2018, <https://www.bbc.com/news/world-asia-44677823>.

Pahjwok Afghan News, Daesh Operating Military Base in Jalalabad, Claims Hazrat Ali, 20 April 2018, <https://www.pahjwok.com/en/2018/04/30/daesh-operating-military-base-jalalabad-claims-hazrat-ali>:

12 Nangarhar Schools Remain Close Due to Insecurity, 1 January 2018, <https://www.pahjwok.com/en/2018/01/01/12-nangarhar-schools-remain-close-due-insecurity>;

"According to the UN Secretary-General, "Internal displacement has affected 30 of the 34 provinces, with Baghlan and Kunduz in the north, Nangarhar in the east and Uruzgan and Kandahar in the south experiencing the highest levels of displacement. While there was an overall reduction in the number of people displaced compared with the same period in 2016 [mid-June to mid-August], the deteriorating security situation has left many displaced communities in an increasingly precarious situation, with no immediate prospect of returning to their areas of origin. " UN General Assembly, The Situation in Afghanistan and its Implications for International Peace and Security, 15 September 2017, A/72/392-S/2017/783, <http://www.refworld.org/docid/59c3a9f64.htm> 1, para. 38

"The food security situation was found to be severe across the two provinces, with 68% of households being severely food insecure, and especially in Nangarhar where 70% of households were considered severely food insecure, and only 9% were food secure. In Kabul, 55% were found to be severely insecure - an increase of seven percentage points since November 2015. However, in Kabul, food secure households had risen very slightly by 0.8 percentage points, possibly indicating greater inequality within the settlements. " REACH, Informal Settlement Food Security Assessment:

Afghanistan, January 2017, http://fsccluster.org/sites/default/files/documents/reach_afg_report_informal_settlement_food_security_assessment_january_2017.pdf, pp. 3- 4.

"On 9 September 2017, a deminer working for an NGO was shot and killed in Nangarhar Province". UNSG, The Situation in Afghanistan and Its Implications for International Peace and Security, 15 December 2017, A/72/651—S/2017/1056, <http://www.refworld.org/docid/5a56465c4.html>, para 48.

- Pahjwok Afghan News, Civil Society Activist Gunned down in Nangarhar Capital, 10 July 2017, <https://www.pahjwok.com/en/2017/07/10/civil-society-activist-gunned-down-nangarhar-capital>.

- In March 2017, IOM reported that the local population of Nangarhar "is threatened by abductions and forced recruitment, as well as reprisal violence". IOM, Baseline Mobility Assessment:

Afghanistan, March 2017, https://afghanistan.iom.int/sites/default/files/Reports/iom_dtm_afg_baseline_assessment_round1_summary_results.pdf, p. 10. - Daesh Recruiting in Nangarhar, 30 December 2016, <https://www.tolonews.com/afghanistan/daesh-fighters-recruiting-nangarhar>:

Het onderzoek van tegenpartij schiet dan ook schromelijk te kort, waardoor de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, alsook de materiële en formele motiveringsplicht. Daarnaast schendt tegenpartij artikel 3 j. 13 EVRM.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt om het eerste middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het risico in geval van terugkeer naar Afghanistan. De verwerende partij zou zich enkel gebaseerd hebben op het advies van de CGVS zonder rekening te houden met alle elementen van het dossier. Het onderzoek naar de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM, wat dient te gebeuren op een omstandige en individuele wijze, zou volgens hem niet zijn gebeurd. Zo werd er geen rekening gehouden met zijn verwestering en de specifieke situatie in de regio van herkomst. Door zijn ononderbroken verblijf van zes jaar in België, zou hij hier zijn belangen hebben gevestigd. Hij zou zich hier sterk geïntegreerd hebben. Bij terugkeer zou hij geconfronteerd worden met een vreemde cultuur. Terugkeerders zouden bijzonder kwetsbaar zijn door hun associatie met het Westen. Er zou geen rekening zijn gehouden met het feit dat hij op grond van de gezaghebbende richtlijn van het UNHCR over een risicoprofiel beschikt door zijn jarenlange verblijf in Europa. Hij zou een verhoogd risico lopen op rekrutering, kidnapping en uitsluiting en discriminatie. Omdat hij in 2012 de subsidiaire bescherming kreeg, zou er een grotere

verantwoordelijkheid rusten bij de verwerende partij. Verschillende rapporten zouden getuigen van het groeiende geweld in de provincie Nangarhar en Jalalabad. (...)

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. De feitelijke motieven op grond waarvan voormeld artikel werd toegepast, werden op zeer zorgvuldige en volledige wijze omschreven in de bestreden beslissing, zodat verzoeker de redenen, op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd, afdoende kent.

Verzoeker betwist niet dat de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 2 maart 2018 definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoeker betwist ook niet dat hij de mogelijkheid heeft gehad om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig achtte dat de verwerende partij er kennis van had ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden.

Artikel 62 §1, eerste lid van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker hieraan gevolg gaf, de vragenlijst invulde en enkele stukken bijvoegde. Verzoeker betwist niet dat met alle elementen die hij toen had aangegeven ook rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing luidt hieromtrent immers als volgt:

“U verklaarde in de voormelde vragenlijst het Rijk op 26/04/2012 te zijn binnengekomen. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de vragenlijst geen diploma te hebben behaald, maar wel gedurende 6 maanden een taal cursus Frans te hebben gevolgd. We merken dienaangaande op dat u hiervan geen bewijs aanleverde en het derhalve een blote verklaring betreft. Derhalve zijn we niet in het bezit van een attest waaruit blijkt dat u ondertussen één van de drie officiële landstalen machtig bent. Daarnaast verklaarde u een voltijdse arbeidsovereenkomst te hebben en tewerkgesteld te zijn in een carwash. Om uw tewerkstelling in België te staven, legde u diverse documenten voor, zoals een arbeidsovereenkomst d.d. 6

28/03/2017 en verschillende financiële documenten zoals loonfiches voor de periode 2016 tot en met 2018.

We merken op dat het loutere feit dat u verklaarde een taal cursus Frans te hebben gevolgd en reeds enkele jaren tewerkgesteld te zijn in België op zich niet volstaat om te spreken van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. **Deze pogingen u in de Belgische samenleving te integreren, nemen niet weg dat u in België door de Correctionele Rechtbank te Brussel op 15/07/2015 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor feiten van mensensmokkel met als verzwarende omstandigheid dat deze activiteiten zich afspeelden binnen het kader van een criminele organisatie. Dit klemmt ons inziens des te meer daar u, terwijl u misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, zelf een internationale beschermingsstatus genoot.**

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben, noch een duurzame relatie of minderjarige kinderen binnen of buiten België te hebben. U gaf aan dat uw enige familieleden, zijnde uw moeder en zus, zich in Afghanistan bevinden. Bijgevolg staat vast dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een familie- of gezinsleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde – gevraagd naar ziektes die u belemmeren te reizen of naar uw herkomst land terug te keren – geen ziekte te hebben. Derhalve zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Dienaangaande merken we op dat het CGVS oordeelde dat u naliët het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.(...)” (eigen markering)

Uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat uitdrukkelijk gemotiveerd werd dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. De beslissing werd ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor verzoeker er niet meer dienstig kan tegen optreden. Hij kan ook bezwaarlijk voorhouden als zou er geen afdoende onderzoek zijn gevoerd naar het risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland, nu dit wel degelijk werd onderzocht door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Hij verantwoordt op geen enkele wijze zijn stelling waarom de verwerende partij niet had mogen voortgaan op het deugdelijk onderzoek zoals gevoerd door de CGVS en zoals getoetst door de Raad. Evenmin toont hij aan waarop er zich thans een bijkomend onderzoek zou opdringen. De bestreden beslissing werd wel degelijk genomen met respect van de hogere rechtsnorm artikel 3 EVRM.

Verzoeker, die stelt dat in bepaalde regio's in Afghanistan, het geweld toeneemt, toont niet aan dat hij persoonlijk, bij terugkeer, zal dreigen blootgesteld te worden aan een risico op mensonterende behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Het louter aanhalen van algemene rapporten, terwijl er in casu sprake is van een individuele beoordeling van zijn situatie bij terugkeer naar Afghanistan, is niet van die aard om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, 8

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient zelf het bestaan aan te tonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering als zou hij sterke banden hebben opgebouwd in België gedurende zijn verblijf van 6.5 jaar. Hij gaat er echter totaal aan voorbij dat hij in het kader van het hoorrecht uitdrukkelijk verklaarde geen familie te hebben in België en dat daarentegen zijn familie nog in Afghanistan verblijft. In de bestreden beslissing werd de afweging wel degelijk gemaakt, waarbij uitdrukkelijk gemotiveerd werd dat de banden met zijn herkomstland beduidend sterker zijn dan die in België, waar een familie- of gezinsleven volledig afwezig is. Tevens werd gemotiveerd dat de verwerende partij niet in bezit werd gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde

integratie in de Belgische samenleving blijkt. Tevens werd toegevoegd dat het loutere verblijf gedurende 6.5 jaren niet automatisch wijst op hechte sociale of culturele banden. Gelet op de aanwezigheid van zijn familie, waaromtrent hij zwijgt in zijn verzoekschrift, toont hij ook niet aan dat hij als kwetsbare persoon zal terugkeren naar zijn herkomstland.

Het is bovendien niet kennelijk onredelijk om te twijfelen aan de effectieve integratie gelet op de zeer zware feiten die hij pleegde en waarvoor hij ook veroordeeld werd, namelijk mensensmokkel een deelname aan een criminele organisatie. Verzoeker zwijgt in zijn verzoekschrift omtrent die zeer ernstige feiten die uiteraard ook doorwegen bij de beoordeling van zijn situatie in België en meer bepaald van zijn integratie in de Belgische samenleving. Gelet op voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt door een (begin van) bewijs. De stukken die voor het eerst gevoegd worden bij het verzoekschrift kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet ernstig."

2.3. In haar eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad merkt op dat het eerste middel enkel gericht is tegen de verwijderingsmaatregel, maar niet tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Het eerste middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt besproken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de vreemdelingenwet, zodat bij de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Op 2 maart 2018 besliste het CGVS echter op de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij in te trekken. Deze beslissing werd gegrond op de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/5/1, §3 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende

partij introk aangezien zij met toepassing van artikel 55/4, §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. In het kader van deze beslissing verstrekten het CGVS een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelde op 5 april 2018 een annulatieberoep in tegen deze beslissing van het CGVS tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 2087 660 van de Raad van 3 september 2018 verwierp de Raad het beroep. De Raad stelde in dit arrest onder meer als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep verder geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 3 EVRM wordt in casu bijgevolg niet dienstig aangevoerd.”

En

“Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld: “Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS arr. nr. 234.824 van 24 mei 2016). Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar.”

Het is dan ook duidelijk dat het advies van het CGVS in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en dus ook met artikel 3 van het EVRM, door de Raad niet werd onderzocht in het kader van dit beroep. Het gaat volgens de Raad van State immers niet om een aanvechtbare rechtshandeling.

De in casu bestreden beslissing bevat de volgende motieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM:

“Het CGVS oordeelde tot slot dat er in Jalalabad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 05/04/2018 diende u een schorsend beroep in tegen deze intrekkingbeslissing van het CGVS. Op 05/09/2018 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Bijgevolg werd deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief.”, en “Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Dienaangaande merken we op dat het CGVS oordeelde dat u niet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het dat

een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde voor wat betreft de argumentatie over artikel 3 van het EVRM enkel argumenten put uit het advies van het CGVS in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij van 2 maart 2018. De gemachtigde baseert zijn hele discours omtrent artikel 3 van het EVRM dus op de inhoud van het advies, zonder zelf enig onderzoek te doen naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad van State oordeelde reeds dat de verwerende partij de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet toetsen op het ogenblik dat zij een verwijderingsmaatregel treft en dat zij zich er van moet vergewissen dat dit bevel niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239 259).

Van de gemachtigde mag verwacht worden dat hij, bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu, een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging neemt.

In casu blijkt uit de motivering over artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing, dat de gemachtigde louter heeft verwezen naar de motivering van het CGVS in de beslissing van 2 maart 2018, zonder zelf enig onderzoek te verrichten. Meer nog: in de wetenschap dat het betreffende advies van het CGVS niet aanvechtbaar werd geacht door de Raad in haar arrest nr. 208 660 van 3 september 2018, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing toch dat *“Het CGVS oordeelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Op 05/04/2018 diende u een schorsend beroep in tegen deze intrekkingbeslissing van het CGVS. Op 05/09/2018 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Bijgevolg werd deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief.”* Voor zover de gemachtigde met deze motivering insinueert dat het betreffende advies van het CGVS definitief zou geworden zijn omdat het beroep bij de Raad werd verworpen, kan de verwerende partij niet gevolgd worden. De Raad besliste immers expliciet dat het advies in die procedure niet aanvechtbaar was en dus niet werd beoordeeld in die procedure.

Verder motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 3 van het EVRM *“dat het CGVS oordeelde dat u naliet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980”.*

De beslissing tot intrekking van 2 maart 2018 van het CGVS vermeldt onder meer het volgende:

“Voor zover u vreest aanzien te worden als een spion en welgesteld persoon na jaren verblijf in Europa (gehoorverslag CGVS 12/2/2018, p. 6) dient te worden opgemerkt dat deze stelling berust op een louter vermoeden. U heeft daar geen concrete aanwijzingen voor. Dit volstaat echter niet, men dient zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Verder verwijst u nog naar de algemene onveiligheid in Afghanistan, deze wordt verder in de beslissing besproken”, “Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.”, “Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.”.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift nu naar een hele reeks rapporten en verslagen, eveneens afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen, waaruit moet blijken dat zij wel degelijk

gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Sommige van de bronnen die de verzoekende partij aanhaalt zijn bovendien recenter dan het rapport van UNHCR van 19 april 2016, waarop het CGVS zich voornamelijk baseert voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In de vragenlijst die aan de verzoekende partij werd toegestuurd op 26 september 2018 wordt gevraagd naar redenen waarom zij niet naar haar land kan terugkeren. Zij antwoordde dat zij veel problemen heeft in Afghanistan, de situatie er erg moeilijk is en niet stabiel, het een land in oorlog is, en zij zich in België probeert te integreren.

Aangezien de verzoekende partij een hele reeks recente rapporten en verslagen bijbrengt waaruit blijkt dat terugkeerders naar Afghanistan het dikwijls zeer moeilijk hebben omdat zij onder meer als spion of welgesteld persoon worden aanzien, en aangezien het CGVS in zijn advies zoals vervat in de beslissing van 2 maart 2018 stelde dat de verzoekende partij een slechte behandeling vreest in Afghanistan omdat zij als spion of welgesteld persoon zou aanzien worden maar dit een louter vermoeden betreft, kon de verwerende partij er zich in haar motivering omtrent artikel 3 van het EVRM niet toe beperken louter te verwijzen naar het advies van het CGVS zonder zelf enig onderzoek te doen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt om die reden dan ook vernietigd. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

De Raad stelt vast dat het tweede middel eveneens integraal gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, moet dit niet meer worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijf, niet betwist. Zij blijven dan ook overeind. Het is bovendien niet betwist dat de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken door het CGVS op 2 maart 2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 208 660 van de Raad van 3 september 2018. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde in casu op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet door het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2018, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU